

рата бѣ насипана отгоре съ малко сиренце и полѣна бѣ съ врѣла вода. А като седна Донка край паничката съ лъжица въ ржка, майка ѝ все пакъ налѣ отгоре и малко млѣчице, та попарата стана като че е съ млѣко.

Когато малко по-късно Донка изкара козата и я поведе на паша, ней бѣ много, много драго. И додето козата пасѣше, въ главата ѝ се въртѣше все оная сладостна мисълъ: какъ майка ѝ, като заходятъ пакъ на училището наесень, ще ѝ направи бѣла блуза съ шарени шевички по края и хубава надиплена пола. Сжщо такива, каквито има Венчето, нейната добра приятелка. И като излѣзатъ нѣкой пжтъ да пѣятъ въ училищния салонъ на нѣкоя забава или предъ

селския мегданъ въ празника на будителитѣ, учителката не ще вече да я поставя най-назадъ, а ще я турне на първия

редъ. Колко хубаво ще бжде тогава!... И сърдчицето ѝ се пълни съ неизказана радостъ.

Т. Г. Влайковъ

ТИХА ЕСЕНЬ

Тамъ, кждето сж шумѣли клони съ чудни цвѣтове, дете весело сж пѣли птици съ райски гласове — тамъ сега е тиха есень, и подъ тихи небеса, вмѣсто сладка птича пѣсень, шушнатъ жълти дървеса. Жълти клони се люлѣятъ, всѣка вейка ни зове съ натежалитѣ по нея зрѣли, сочни плодове!

Отъ полето и лозята идатъ пълнитѣ кола — пѣсень чудна, непозната еква въ тихитѣ поля!

И когато хладъ полѣхне надъ обраната земя, и селяка си отдѣхне съ тиха радостъ у дома, ще се спусне отъ небето кротъкъ сънъ върху свѣта, и до нова млада пролѣтъ равнинитѣ ще заспятъ...

Славчо Красински